

лекциитѣ имъ и кой не? Всички ли одобряватъ отстраняването на 40 души студенти и въобще пхтя, по който Академическия Съвѣтъ насочи движението? За честѣта на училището, ний не можемъ да допустнемъ, че всички одобряватъ тия нѣща — защото между мислящи хора трѣбва да има разногласие въ подобни въпроси. Между туй никой отъ професоритѣ не се е почувствувалъ задълженъ да протестира или поне да изкаже мнѣнието си по тѣхъ, и не мислимъ, че при нашитѣ понятия (— всѣко общество си има свои —) това може да имъ се счете за голѣмъ грѣхъ. — Но ако и да не сж виновни и отговорни всички студенти, „Академическа Свобода“ е и трѣбва да бѣде прѣдметъ за срамъ за всички студенти (както щѣше да е прѣдметъ за срамъ за всички професори, ако се окажеха вѣрни слуховѣтъ за анонимно сътрудничество на едного отъ тѣхъ въ „Акад. Свобода“), и то въ много по-голѣма степенъ и въ съвсѣмъ другъ смисълъ, нежели тѣхното Писмо. Ясно е защо. Докато Писмото носи всички слѣди на интелектуална наивностъ и безкритичностъ, на младежка незрѣлостъ и празно декламаторство, тѣй че странно контрастира съ своитѣ претенции да бѣде считано за дѣло на зрѣли улове — вѣстникътъ прѣдставява съвсѣмъ друга картина — картина на нравственна тѣпота — или индиферентностъ — на една „либералностъ“ спрѣмо чуждата частъ и убѣждения, която прѣминува често въ истинска непочтеностъ. Ний не знаемъ и не желаемъ да знаемъ, кои сж ония студенти, кои сж дали на вѣстника своята нравствена физиономия, но стига че това